

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **P. F.**, zast. Mgr. Rudolfem Axmannem, advokátem se sídlem Mírové náměstí 157/30, Litoměřice, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2016, č. j. PPR-35323-4/ČJ-2015-990450, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2018, č. j. 8 A 30/2016 - 200,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, oddělení služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Praha I a Praha III (dále jen „prvostupňový správní orgán“), rozhodnutím ze dne 11. 11. 2015, č. j. KRPA-324336-12/ČJ-2015-00111Y, rozhodl podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (dále jen „zákon o zbraních“), o odnětí zbrojního průkazu pro skupinu oprávnění E žalobkyni, a to pro ztrátu spolehlivosti ve smyslu § 23 odst. 1 písm. c) bod 1 a bod 6 zákona o zbraních. Žalobkyně byla rozhodnutím Úřadu městské části Praha 6 ze dne 11. 2. 2015 uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 76 odst. 1 písm. e) zákona o zbraních, protože neodevzdala do úschovy policie své zbraně poté, co jí to bylo policií nařízeno, a rozhodnutím Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí ze dne 5. 1. 2015 byla uznána vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) tehdy účinného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), protože měla ze své e-mailové adresy rozeslat několika pracovníkům správních úřadů zprávu obsahující výhrůžnou zmínku o jejich střeleckých schopnostech. Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu zamítl žalovaný výše označeným rozhodnutím ze dne 18. 1. 2016.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí o odvolání žalobou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 21. 11. 2018 zamítl. Nejprve připomněl, že řízení a rozhodnutí vydaná v minulosti v přestupkových věcech žalobkyně nejsou předmětem jeho

přezkumu v této věci, ale byla samostatně přezkoumatelná a tvořila pouze podklad pro napadené rozhodnutí. Nezabýval se tudíž výtkami proti těmto rozhodnutím ani postupem příslušných orgánů v trestních věcech žalobkyně, neboť z hlediska přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí nejsou relevantní.

[3] Dále se zaměřil na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Při posuzování ztráty spolehlivosti fyzické osoby podle § 23 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních správní orgán posuzuje nejen to, zda byla fyzická osoba v posledních třech letech uznána vinnou ze spáchání více než jednoho přestupku na vybraných úsecích, ale současně posuzuje, zda v důsledku tohoto svého jednání představuje vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost. Rozhodnutí prvostupňového správního orgánu vytkl, že ve vztahu k vážnému nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost ze strany žalobkyně bez bližšího uvedl závěry přestupkových řízení, jen na nich založil závěr o nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost a dále již jen konstatoval, že přestupky byly velice závažné. Takový závěr podle městského soudu nesplňoval požadavky na řádné ozřejnění, proč bylo jednání žalobkyně vážným nebezpečím pro vnitřní pořádek a bezpečnost. Tento nedostatek však v zásadě napravil žalovaný, který v napadeném rozhodnutí přistoupil i k objasnění pojmu vnitřní pořádek a bezpečnost a na tomto základě se ztotožnil se závěrem prvostupňového správního orgánu o nespolehlivosti žalobkyně, neboť nerespektovala základní povinnosti stanovené zákonem o zbraních a vyhrožovala úředníkům s poukazem na své zbraně a zbrojní průkaz. Rozhodnutí žalovaného bylo sice na samé hranici přezkoumatelnosti, nicméně dle městského soudu z něj vyplývá, jak žalovaný smýšlel v konkrétní věci žalobkyně ve vztahu k její nespolehlivosti, takže není nepřezkoumatelné.

[4] Při věcném přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí městský soud konstatoval, že již ze samotné žaloby vyplývá, že zbraně odevzdala žalobkyně policii až dne 7. 10. 2015, tedy až s odstupem několika měsíců od rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 19. 3. 2014, č. j. KRPA-42103-4/ČJ-2014-0000IY, o zajištění jejího zbrojního průkazu a zbraní, čehož si sama byla vědoma. Tento časový odstup byl značný, což rozhodně nesvědčí o jejím zájmu na řádném řešení. Námitku ohledně nepravdivosti tvrzení o ztrátě zbraní žalobkyně označil městský soud za irelevantní, neboť posuzovaná rozhodnutí správních orgánů nevytýkala žalobkyni žádnou ztrátu zbraní. K námitce, že se žalovaný důsledně nevypořádal se všemi argumenty žalobkyně, s jejím návrhem na výslech svědků a neobstaral si ani přestupkové spisy, městský soud uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně konstatoval, že navržené důkazy, resp. výslechy svědků k údajným přestupkům měly být uplatněny v přestupkovém řízení a vyhovění návrhům by nemělo vliv na již pravomocná rozhodnutí. Argumenty žalobkyně po celou dobu správního řízení směřovaly k údajným pochybením v přestupkových věcech, případně se týkaly věcí, které ani nesouvisely s přestupky, nýbrž především s trestními věcmi žalobkyně, údajným anulováním vysokoškolského studia její dceři, nacistickou perzekucí, komunistickou kriminalizací, poměry v české společnosti, zejména ve vztahu ke korupci atd. Správní rozhodnutí a jejich odůvodnění v přestupkových věcech žalobkyně v tomto případě postačovala pro vydání rozhodnutí a obstarání kompletního spisového materiálu v těchto přestupkových řízeních by bylo proto nadbytečné. Ze stejného důvodu neprováděl městský soud další důkazy navrženými svědeckými výpověďmi či písemnostmi, které přiložila ke svým podáním, případně navrhla provést.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu nejprve sama kasační stížnost, v níž podrobně popsala důvody své nespokojenosti s fungováním policie a soudnictví a průběh toho, jak byla zbavena možnosti držet zbraně, v čemž spatřuje důsledek

pokračování

promyšleného spiknutí proti své osobě, které je důsledkem průběhu kolaudace jejího domu v Ostravici.

[6] Její zástupce poté v doplnění kasační stížnosti uvedl, že je podána z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že je nespolehlivou osobou ve smyslu zákona o zbraních. Odůvodnění správních rozhodnutí i rozsudku městského soudu označila za nepřezkoumatelná. Žalovaný dovodil její nebezpečnost pouze z vybraných pasáží rozhodnutí o přestupcích. Městský soud pak akceptoval tvrzení žalovaného, že oba přestupky měly určitý vztah ke zbráním, aniž by však zkoumal podrobnosti případu a souvislost zbraní s předchozími přestupky. Z rozhodnutí městského soudu navíc není zřejmé, které skutečnosti považuje za prokázané a které nikoliv. Spokojil se s tvrzením žalovaného a jeho názorem na nebezpečnost stěžovatelky, aniž by blíže zkoumal pravdivost těchto tvrzení a bližší souvislost spáchaných přestupků a stěžovatelčiných zbraní. Navíc se zcela nedostatečně vypořádal s jejími námitkami. Na svou obranu a k prokázání svých tvrzení navrhla předvolat řadu svědků, městský soud je však nepředvolal a nevyslechl, přestože právě tyto důkazy by vyvrátily souvislost zbraní a zmíněných přestupků. Při takovém postupu nemohl městský soud dojít ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu. Z těchto důvodů navrhla, aby byl rozsudek městského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti namítl, že skutečnosti uváděné v kasační stížnosti nemají žádný vztah k podkladům nebo právním závěrům uvedeným v napadeném rozsudku.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Co se týče argumentů obsažených v kasační stížnosti podané přímo stěžovatelkou, soud souhlasí se žalovaným, že nemají žádný skutečný vztah k rozsudku městského soudu a jejich pohledem jej nejde přezkoumat. Jde spíše o obecnou kritiku stavu společnosti, policie a justice, zejména ve formě zvolání a řečnických otázek, které jsou buď zcela obecné, nebo se vztahují k bohaté škále problémů, kterým stěžovatelka dle svých tvrzení čelí.

[10] Doplnění kasační stížnosti je založeno na námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného i městského soudu. Tato námitka není důvodná. Stěžovatelce byl zbrojný průkaz odňat podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, protože přestala splňovat podmínky spolehlivosti podle jeho § 23 odst. 1 písm. c) body 1 a 6. Podle nich se za spolehlivého podle tohoto zákona nepovažuje ten, kdo pro vnitřní pořádek a bezpečnost představuje vážné nebezpečí svým jednáním, za které byl v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku na úseku zbraní a střeliva, respektive přestupku na úseku proti občanskému soužití. Toto ustanovení vyložil způsobem, s nímž se ztotožňuje i NSS, Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 9. 4. 2013, č. j. 30 A 25/2012 - 59: „Při posuzování ztráty spolehlivosti fyzické osoby podle § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, správní orgán posuzuje nejen to, zda fyzická osoba byla v posledních třech letech uznána vinnou ze spáchání více než jednoho přestupku na vybraných úsecích přestupků, ale současně posuzuje, zda tímto svým jednáním představuje vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost.“

[11] NSS se ztotožňuje s městským soudem, že v rozhodnutí žalovaného bylo splnění obou těchto prvků, tedy spáchání dvojice přestupků a jejich vztahu k vážnému nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost, posouzeno přezkoumatelně. Již městský soud shledal, že se žalovaný nezastavil pouze u konstatování toho, že stěžovatelka spáchala dva přestupky v uvedených oblastech, ale zaměřil se i na vztah těchto přestupků k vnitřnímu pořádku a bezpečnosti. Učinil tak zejména tím, že na stranách 5 a 6 svého rozhodnutí citoval obě rozhodnutí o stěžovatelčiných přestupcích a zvýraznil v nich právě ty pasáže, které se vztahují k vnitřnímu pořádku a bezpečnosti v souvislosti se zbraněmi. Tento vztah navíc plyne nejen z těchto zvýrazněných pasáží, které městský soud citoval v bodě 27 svého rozsudku, ale zcela zjevně také ze samotné povahy těchto přestupků.

[12] Nejde tedy jen o konkrétní formulace, které žalovaný ve svém rozhodnutí použil, ale o povahu těchto přestupků, jež stěžovatelka spáchala. V případě rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 11. 2. 2015, č. j. MCP6 011732/2015, byla uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 76 odst. 1 písm. e) zákona o zbraních, protože neodevzdala do úschovy policie své zbraně poté, co jí to bylo policií nařízeno, protože proti ní byly zahájeny úkony ve věci podezření ze spáchání trestného činu pomluvy a trestného činu vyhrožování s cílem působit na orgán veřejné moci. Rozhodnutím Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí ze dne 5. 1. 2015, sp. zn. P/106/2014, pak byla uznána vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, protože měla ze své e-mailové adresy rozeslat několika pracovníkům správních úřadů zprávu, v níž jim vytýkala zneužívání pravomoci veřejného činitele a šikanu a uvedla, že „ona si svůj majetek uchrání, neboť je držitelkou zbraní Waltera PPK a revolveru Magnum Manurbi, a to pro ochranu života, zdraví nebo majetku, střelí výtečně“, v čemž městský úřad spatřoval výhrůžku.

[13] NSS v tomto řízení nepřísluší, aby přezkoumával tato rozhodnutí o přestupcích, neboť ta nejsou předmětem jeho přezkumu. Jsou to ovšem pravomocná rozhodnutí veřejné moci, takže jim svědčí presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy (viz např. bod 15 rozsudku NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 - 128, č. 1815/2009 Sb. NSS) a bylo zcela v pořádku, že z nich prvostupňový správní orgán, žalovaný i městský soud vycházeli. Je tedy samozřejmé, že i městský soud pokládal skutečnosti uvedené v těchto rozhodnutích za prokázané, a nelze mu vytýkat, že ve svém rozsudku podrobněji nerozebíral, které skutečnosti za prokázané pokládal a které nikoli, nebo že podrobněji nezkoumal pravdivost výroků v nich obsažených či další podrobnosti případu, jak stěžovatelka požaduje v kasační stížnosti. K naplnění podmínek § 23 odst. 1 písm. c) body 1 a 6 zákona o zbraních bylo dostatečné, že byla pravomocně shledána vinnou ze spáchání obou přestupků a že z jejich samotné povahy (včasné neodevzdání zbraní navzdory správnímu rozhodnutí a e-mailová výhrůžka obsahující zmínku o jejich střeleckých schopnostech a zbraňovém arzenálu) i z konkrétních formulací citovaných žalovaným v jeho rozhodnutí bylo zřejmé vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost, tedy druhý znak požadovaný výše citovaným rozsudkem Krajského soudu v Plzni.

[14] Žalovaný i městský soud zjistili skutkový stav dostatečně, protože jejich úkolem nebylo znovu prověřovat samotná rozhodnutí o přestupcích, ale shledat, že byla stěžovatelka uznána vinnou jejich spácháním a že měly jasný vztah k vnitřnímu pořádku a bezpečnosti. Nebylo tedy ani namístě vyslyšet svědky, které v řízení před městským soudem navrhovala a kteří by podle kasační stížnosti vyvrátili souvislost jejich přestupků se zbraněmi. Je vyloučeno, že by například výslechy státního zástupce, který jí poradil podat stížnost na nečinnost úřadů, či pracovnice stavebního úřadu, která se zabývala kolaudací jejího domu, mohly prokázat, že se zbraněmi nijak nesouvisí její přestupky neodevzdání zbraní a e-mailové výhrůžky se zmínkou o jejich zbraních a

pokračování

střeleckých schopnostech. Městský soud ostatně neprovedení navrhovaných důkazů přesvědčivě zdůvodnil v bodě 37 svého rozsudku.

[15] Tvrzení, že se městský soud dostatečně nevypořádal s jejími námitkami, je pak zcela obecné, protože ani neobsahuje označení, o které námitky se mělo jednat.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Zalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu